Bogár László: Kett?ezer-tizennégy 1.0

2013 augusztus 27. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Jöv?re választások lesznek Magyarországon, méghozzá várhatóan nem is akármilyenek. És mivel már most látszik, hogy a médiamanipuláció gigantikus fegyverarzenálja bevetésre kész, így, ha ennek ellenére mégis érteni szeretnénk a történések lényegét, talán érdemes lenne szélesebb horizonton tekinteni a fejleményekre.

Én magam is ezt tenném a jöv?ben, de mivel ez csak több részletben lehetséges, így most inkább csak belekezdeni tudok, egy rövid történelmi áttekintéssel, ami aztán reményeim szerint elvezet a mai politikai rendszerünk konfliktustengerének értelmezéséhez is. (Ez a diszkrét „egy pont nulla” a címben, erre utal). Nos, az egyik legf?bb kérdés, hogy véget ér-e az a „százéves háború”, amelynek mélyszerkezetér?l máig is igen keveset tudunk, pedig nagyon nagy szükségünk lenne rá.

A mai értelemben vett politikai rendszerek a francia forradalom és a napóleoni háborúk lezárásaként létrejött hatalmi egyezség, a Szent Szövetség egy évszázadig tartó rendszerében formálódtak ki. A folyamat valóságos irányítója, „f?konstrukt?re” persze láthatatlan, s?t mint tudjuk „nem is létezik”, ezért most nevezzük ?t az egyszer?ség kedvéért „történelmi világ-SZDSZ”-nek.

A modern politikai rendszerek színpadán a „demokrácia” nev?, általa koreografált színjáték f?szerepl?inek, meghatározó bábfiguráinak a kiválasztása igen körültekint?en történt. Mivel ez az egész szemfényvesztés els?sorban arra szolgált, hogy legitim módon legyen elnyomható és kifoszthtató a világ, illetve féken tarthatók a kifosztottak, így az els? feladat ennek a megoldása volt, ezért a politikai „játszótér” középpontjába az úgynevezett „liberális” pártokat helyezte.

A szabadság hazug mítoszát a világot irányító globális véleményhatalomnak olyan iszonyú er?vel sikerült hitelesítenie az 1789-t?l 1848-ig tartó „(általa) csinált forradalmaknak” a pusztító sorozata nyomán, hogy így egy liberális párt minden gyanú felett állt, és persze áll az óta is. Az, hogy ezek a pártok az említett „világ-SZDSZ” által üzemeltetett globális pénzhatalmi rendszer uralmi hajtószíjai voltak (s azok ma is, de a jöv?ben is azok maradnak), sajnos csak most, több mint egy évszázad elteltével kezd felt?nni a gyanútlan világnak, és a magyarságnak. Ám az igazán szemfényveszt? trükk még csak ezután következett. Úgy kellett alakítani, hogy a t?ketulajdonosok liberális pártjai mellett, a velük diagonálisan szembenálló politikai struktúrát, vagyis a kifosztott munkaer?-tulajdonosokat képvisel? pártokat (szociáldemokrata, szocialista, kommunista, bolsevista stb.) is a „világ-SZDSZ” hozza létre. És így is lett, Karl Marxtól, Lev Davidovics Bronsteinig (Trockij) vagy Rosa Luxemburgig tehát „nem tudják, de teszik” jeligére ugyanaz a „konstrukt?ri” csapat rendezte be szcenikailag a politikai színpad másik felét is. El is nevezték magukat munkásmozgalomnak.

Ám a konstrukt?rök azt is tudták, hogy szükség van „történelmi biodíszletként” még egy harmadik elemre is. Ennek f? oka az volt, hogy ez még a 19. században történt, a társadalmak még alapvet?entradicionális berendezkedés?ek, így legalább a „lejátszástechnikai felszínen” meg kellett jeleníteni az akkorra már persze ártalmatlanná tett, történelmileg szétroncsolt és korrumpált, dzsentrivé alázott arisztokráciát.

Ezért a „világ-SZDSZ” taktikailag egy harmadik pártcsalád létrejöttét is szükségesnek vélte. És ezzel a 19. század közepére készen is állt a nagy mutatvány, amely az óta is sikerrel eljátszható a nagy politikai Broadway lokális színházaiban, így hazánkban is. Az Európai Parlament például alapvet?en ugyanebb?l a három pártcsaládból tev?dik össze: konzervatív pártok, szocialista pártok, liberális pártok. A figyelmes olvasónak talán felt?nik, hogy ebb?l a színjátékból valami hiányzik. A válasz egyszer?, ami hiányzik, az nem más, mint a valóság.

Ezek ugyanis mind mesterségesen legyártott hamis konstrukciók, „uralkodó társadalmi álvalóságként”, annak érdekében, hogy a nagyérdem? tetszés szerint és örök id?kre manipulálható legyen a „szent világszabadság” nevében. A valóság a szakrális történelmi nemzet, és ennek politikai megjelenítése volna, ám a „világ-SZDSZ” legf?bb törekvése éppen annak a bizonyítása, hogy már maga ez a feltételezés is gondolatb?n, aki pedig a kivitelezésébe is bele merne kezdeni, az a szabadság nevében el?bb nevetségessé teend?, aztán megbélyegzend?, végül egyszer?en likvidálandó.

Sajnos a magyar történelem nagy alakjai sem értettek szinte semmit ennek a végzetes történelmi csapdának a természetéb?l, és ami még fájdalmasabb, a mai elitek még annyira sem. (Orbán Viktor is csak annyit jelzett híres beszédében, hogy „no, abból baj lesz”. Mármint, ha elmondana „mindent”. A cselekvésr?l már nem is beszélve.) Tragikus tévedéseik dönt? szerepet játszottak abban, hogy nemcsak nem sikerült kilépni ebb?l a valamennyi nyugatias létszervez?dés? lokalitás számára felállított csapdából, de egyre inkább foglyává válunk annak. A mai magyar politikai berendezkedésre vonatkozóan tehát azt kellene látnunk, hogy nemcsak, hogy nincs a szakrális történelmi magyar nemzetet képvisel? politikai er?, de egyel?re annak a feltételei is tisztázatlanok, hogy egyáltalán miképpen lehetne belekezdeni ennek a kivitelezésébe. Világért sem szeretném senki érzékenységét ezzel megsérteni, de addig aligha várhatjuk hazánk sorsának jobbra fordulását, amíg ezzel a szívszorító ténnyel nem számolunk. Ám ennek részletesebb kifejtésére majd csak az el?ttünk álló, módfelett kalandosnak ígérkez? hetekben nyílik majd mód.

Bogár László - magyarhirlap.hu

Ajánló